

VIND HAAR

LISA GARDNER BIJ UITGEVERIJ CARGO

*In haar naam
Aangeraakt
Zonder angst
Tot op de bodem*

Lisa Gardner
Vind haar

Vertaald door Els Franci-Ekeler

2017
Amsterdam

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij,
Amsterdam | Antwerpen

Copyright © 2016 Lisa Gardner
Copyright Nederlandse vertaling © 2017 Els Franci-Ekeler
Oorspronkelijke titel *Find Her*
Oorspronkelijke uitgever Dutton/Penguin Group, New York
Omslagontwerp Marry van Baar
Omslagillustratie © iStock
Foto auteur Deborah Feingold
Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam
Druk Wöhrmann, Zutphen
ISBN 978 90 234 5498 4
NUR 305

uitgeverijcargo.nl

HOOFDSTUK I

Dit zijn de dingen die ik niet wist:

Als je voor het eerst wakker wordt in een donkere houten kist, denk je dat het niet waar kan zijn. Je duwt tegen het deksel. Je beukt met je vuisten op de zijkanten. Je trapt met je hakken op de bodem. Je bonkt met je hoofd tegen het hout, ook al doet dat nog zo'n pijn. Je schreeuwt, je gilt, je krijst. Snot druipt uit je neus. Tranen stromen uit je ogen. Je schreeuwt tot je hees bent en begint te hikken. Dan word je je bewust van eigenaardige, zielige geluidjes, maar pas als tot je doordringt dat jijzelf deze geluiden voortbrengt, beseft je ten volle dat je wel degelijk bent opgesloten in een donkere houten kist.

Kisten bestaan niet per se uit gladde wanden. Luchtgaten, bijvoorbeeld, kunnen erin geboord zijn. Als je die betast, als je daar een vingertop in steekt, wanhopig zoekend naar... naar wat dan ook... kun je splinters in je vingers krijgen. Je probeert de splinters er met je tanden uit te trekken. Je zuigt aan je gewonde vinger, likt het druppeltje bloed op en begint te piepen, als een geslagen hond.

Je bent helemaal alleen in de kist. Dat is beangstigend. Overweldigend. Afgrijselijk. Vooral omdat je nog niet weet wat je allemaal te wachten staat.

Je leert de kist, je nieuwe thuis, goed kennen. Je schuift je schouders heen en weer om te bepalen hoe breed hij is. Je betast hem met je handen, probeert je benen op te trekken. Er is niet

voldoende ruimte om je knieën te buigen. Niet voldoende ruimte om je om te draaien. Hij is precies jouw maat. Alsof hij voor je is gemaakt. Je persoonlijke doodkist, die je aanhoudende pijn in je onderrug bezorgt, je schouderbladen schaافت, je hoofd doet bonken.

Eén geluk: de bodem is bedekt met kranten. Dit detail valt je niet meteen op en als je het uiteindelijk merkt, begrijp je niet waarom het zo is. Tot de eerste keer dat je in je broek plast. En dan dagenlang in je eigen vuil ligt. Als een dier, denk je. Behalve dat de meeste dieren beter worden behandeld.

Je mond wordt kurkdroog, je lippen krijgen barstjes. Je steekt je vingers steeds in die piepkleine luchtgaatjes, rijt je huid eraan open, om iets te hebben wat je kunt proeven, doorslikken, iets waarop je kunt zuigen. Je leert jezelf kennen zoals nooit tevoren. Murw. Primitief. De stank van je eigen urine. Het zout van je eigen bloed.

Maar dit is nog niks.

Als je eindelijk voetstappen hoort, kun je je oren niet geloven. Je ijlt, zeg je tegen jezelf. Je droomt. Je bent niks meer. Niks meer waard. Je bent een dom meisje dat beter had moeten weten en dit is ervan gekomen. En toch, het geluid van een metalen hangslot aan de andere kant van de houten wand, vlak bij je oor...

Misschien ga je weer huilen. Of zou je gaan huilen als er nog enig vocht in je lichaam zat.

Als je het voor het eerst ziet, het gezicht van de man die je dit heeft aangedaan, ben je opgelucht. Blij zelfs. Je kijkt naar zijn dikke wangen, zijn kraaltjesogen, zijn openhangende mond, zijn gele, gevlekte tanden, en je denkt: godzijdank. Godzijdank, godzijdank, godzijdank.

Hij laat je uit de kist. Tilt je eruit, om precies te zijn, want je bent niet in staat je benen te gebruiken. Je hebt geen kracht meer in je spieren en je hoofd rolt slapjes heen en weer. Dat doet je giehelen. Dat hoofd dat heen en weer rolt. Dat staat altijd in boe-

ken, zo'n uitdrukking die nergens op slaat. Nu overkomt het jou. Nu rolt jouw hoofd heen en weer.

God, wat een stank. Knoflook, zweet, ongewassen kleren, vet haar. Hij? Jij? Je kokhalst, je kunt er niets aan doen. Hij lacht erom. Terwijl hij je de fles water laat zien. Terwijl hij je uitlegt wat je moet doen om die te verdienen. Hij is dik. Oud. Weerzinwekkend. Afstotelijk. De vieze baard, het vette haar, de ketchupvlekken op het goedkope, geruute overhemd.

Word jij niet geacht veel te goed te zijn voor mannen als hij? Je bent mooi, jong, atletisch. Je bent een van de meisjes waar jongens op studentenfeestjes zich om verdringen. Je hebt het voor het kiezen. Had het voor het kiezen?

Je huilt om je moeder. Je smeekt hem je vrij te laten, terwijl je als een lappenpop aan zijn voeten ligt. Dan, uiteindelijk, ten langen leste, met de weinige kracht die je nog overhebt, trek je je kleren uit. Je laat hem doen wat hij van plan was. Je schreeuwt, al is je keel zo droog dat je geen geluid voortbrengt. Je kokhalst, al is je maag te leeg om iets te kunnen overgeven.

Je overleeft het.

En later, als hij je eindelijk die fles water aanreikt, maar het dan over je hoofd uitgiet, hef je schaamteloos je handen op om zoveel mogelijk vocht op te vangen. Je likt het van je handpalmen. Je zuigt het uit je vette haar. Je wacht tot hij even niet kijkt en zuigt dan de ketchup van zijn achteloos afgeworpen overhemd.

Terug in de kist. De kist. De Kist.

De dreunende klap waarmee het deksel weer dichtvalt. Het klikje van het hangslot. De weerzinwekkende man loopt weg. Hij laat je weer alleen. Naakt. Gekneusd. Bebloed. En nu weet je dingen die je niet had willen weten.

'Mama,' fluister je.

Maar dit monster bestaat echt. En niemand kan nog iets doen om je te redden.

Dit is wat ik wél weet:

Je kunt heel weinig doen als je dag in, dag uit in een kist met de afmetingen van een doodkist ligt. Sterker nog, er is maar één ding de moeite waard om over na te denken, je in te beelden, je obsessief in vast te bijten, elk uur van elke dag. Eén gedachte die je in leven houdt. Eén ding dat je kracht geeft. Je zult het ontdekken. Je zult het voeden. En als je net zo bent als ik, zul je het niet meer loslaten.

Wraak.

Maar wees voorzichtig met wat je wenst, vooral als je niets anders bent dan een dom meisje dat gevangenzit in een kist met de afmetingen van een doodkist.

HOOFDSTUK 2

Ze begon met een granaatappelmartini. Betaalde er uiteraard te veel voor. Bars in Boston waren nu eenmaal duur. En granaatappelmartini's waren trendy. Maar het was vrijdagavond. Weer een week overleefd. Ze had een veel te dure fruitcocktail dubbel en dwars verdiend.

Bovendien had ze voldoende vertrouwen in zichzelf. Ze kon nog een knoopje van haar witte bloes losmaken en een paar speldjes uit haar halflange blonde haar trekken. Ze was zevenentwintig, had een goede conditie en een achterwerk dat aandacht trok. Ze betaalde haar eerste glas zelf, maar de kans was groot dat iemand anders het tweede voor zijn rekening zou nemen.

Ze nam een slokje. Koel. Zoet. Bijtend. Ze liet het op haar tong warm worden en toen door haar keel glijden. Elke cent van de veertien dollar waard.

Een ogenblik deed ze haar ogen dicht. De bar verdween. De kleverige vloer, de stroboscooplampen, de schrijnende klanken van het eerste bandje dat zijn instrumenten stemde, alles verdween.

Ze stond in een vacuüm van stilte. Op een plek die haar alleen toebehoorde.

Toen ze haar ogen weer opendeed, stond hij voor haar.

Hij bood haar een tweede drankje aan. Een derde, en een vierde. Daarna vermengden de wodka en het licht op de dansvloer zich op een manier die geen geweldige morning after beloofde. En ze was niet achterlijk. Terwijl ze door meneer heb-ik-jou-hier-niet-al-eens-eerder-gezien dronken werd gevoerd met martini's, hield hij het zelf bij bier.

Hij zag er niet gek uit, vond ze tegen het eind van martini nummer twee. Gespierd, duidelijk een man die aan zijn conditie werkte. Weinig smaak op kledinggebied, helaas, met zijn lichtbruine broek en blauwgestreepte overhemd. Ze vermoedde dat hij de indruk wilde wekken een vrij beroep uit te oefenen, maar zag dat er aan de zoom van zijn broekspijpen rafeltjes hingen en dat zijn overhemd verschoten was van de vele wasbeurten. Toen ze vroeg wat hij voor de kost deed, gooide hij zijn charme in de strijd. O, een beetje van dit en een beetje van dat, antwoordde hij met een knipoog en een grijns, maar zijn ogen bleven vlak, zelfs afstandelijk, en dat maakte haar een tikje ongerust.

Hij herstelde zich snel. Bestelde martini nummer drie. Hij droeg geen horloge, zag ze, toen hij probeerde de aandacht van de barman te trekken met een briefje van twintig, wat niet lukte, omdat andere mensen dat deden met briefjes van honderd. Ook geen trouwring. Vrijgezel. Goed gebouwd. Misschien werd het nog wat vanavond.

Ze glimlachte, maar deed dat mechanisch. Er gleed iets over haar gezicht, die leegte weer, het besef dat ze zich na al die uren, dagen, weken, nog steeds eenzaam voelde. Dat ze zich altijd eenzaam zou voelen. Zelfs in een drukke bar.

Het was maar goed dat hij niet omkeek.

Eindelijk wist hij de aandacht te trekken van de barman – wit overhemd, zwarte stropdas, een borstkas die hem vast flinke fooien opleverde – en bestelde nog een glaasje voor haar.

Tegen die tijd was ze wel toe aan een vierde martini. Waarom

niet? Het stelde haar in staat te praten over ditjes en datjes, met een knipoog en een grijns die pasten bij de glans in haar ogen. En toen zijn blik op de voorkant van haar bloes bleef rusten, op het knoopje dat ze ongemerkt had geopend, deinsde ze niet terug. Ze stond hem toe naar het kanten randje van haar sexy roze bh te staren. Ze stond hem toe haar borsten te bewonderen.

Waarom niet? Vrijdagavond. Weer een week plat. Ze had het verdiend.

Hij wilde om middernacht vertrekken. Ze liet hem wachten tot sluitingstijd. De band was verrassend goed. De muziek gaf haar een goed gevoel, alsof haar bloed nog stroomde en haar hart nog klopte. Hij was geen held op de dansvloer, maar dat maakte niet uit; zij danste goed genoeg voor hen beiden.

Haar bloes zat nu onder haar borsten geknoopt in Katrien Duck-stijl. Haar lage zwarte spijkerbroek omvatte haar rondingen, haar hoge leren laarzen stampen mee op het ritme van de drums. Na een poosje deed hij geen poging meer te dansen, maar deinde alleen nog heen en weer terwijl hij naar haar keek. Haar borsten stegen mee toen ze haar armen ophief. Haar heupen swingden heen en weer, haar strakke blote buik glom van het zweet.

Hij had bruine ogen, zag ze. Donker. Vlak. Waakzaam. Roofzuchtig, dacht ze. Dat maakte haar nu niet meer ongerust, maar deed adrenaline door haar aderen stromen. De barman met de indrukwekkende borst keek nu ook naar haar. Ze danste een nummer voor hen beiden. Na vier martini's was haar mond zoet en paars, waren haar ledematen veranderd in gesmolten ijs.

Ze had de hele nacht kunnen dansen. Ze had deze dansvloer, deze nachtclub, de hele stad in bezit kunnen nemen.

Alleen was dat niet wat meneer heb-ik-jou-hier-niet-al-eens-eerder-gezien wilde. Niemand trakteeerde een meisje op

drie peperdure drankjes om haar alleen te zien dansen.

De band speelde het laatste nummer en begon hun instrumenten in te pakken. Ze miste de muziek meteen. Ervoer de stilte als een gat in haar ziel. Geen ritmische bas meer om haar voeten kracht te geven en haar verdriet te maskeren. Nu was ze er alleen zelf nog, met meneer heb-ik-jou-hier-niet-al-eens-eerder-gezien en het vooruitzicht op een gigantische kater.

Hij stelde voor naar buiten te gaan om een luchtje te scheppen. Ze schoot bijna in de lach. Ze wilde zeggen dat hij niet zo moest zwetsen.

Maar ze liep met hem mee naar een smalle, met peuken bezaaide zijstraat. Hij vroeg of ze een sigaret wilde. Dat sloeg ze af. Hij pakte haar hand. Toen drukte hij haar tegen de zijkant van een blauwe vuilcontainer, zijn linkerhand al op haar borst, zijn vingers rond haar tepel.

Zijn ogen waren niet vlak meer. Ze waren vloeibaar. Het roofdier had zijn prooi te pakken.

‘Bij jou of bij mij?’ vroeg hij.

Nu schoot ze toch in de lach. Ze kon het niet helpen.

Dat was het moment waarop de avond een onaangename wending kreeg.

Meneer heb-ik-jou-hier-niet-al-eens-eerder-gezien wenste niet uitgelachen te worden. Hij sloeg meteen. Rechterhand, open palm, in haar gezicht. Haar hoofd klapte tegen de metalen container. Ze hoorde de bons. Voelde de pijn. Dankzij de vier martini's leek het ver van haar af te staan, een onaangenaam incident dat iemand anders overkwam.

‘Ben jij een opgeilster?’ schreeuwde hij tegen haar, terwijl hij hard in haar borst kneep. Zijn gezicht was heel dicht bij haar.

Van zo dichtbij rook ze zijn bieradem en zag ze het veelzeggende netwerk van adertjes rond zijn neus. Een stiekeme drinker. Dat had ze eerder moeten beseffen. Een van die mensen die

zich thuis indronken voordat ze naar een bar gingen, om geld uit te sparen. Dat wilde zeggen dat hij niet voor de drank was gekomen, maar voor een wip. Hij was op zoek geweest naar een meisje als zij om mee naar huis te nemen.

Met andere woorden, hij was perfect voor haar.

Ze zou iets moeten zeggen. Of met haar hak hard op zijn wreef trappen. Of zijn pink grijpen – niet de hele hand, alleen de pink – en die achteroverbuigen tot hij zijn pols raakte.

Hij zou brullen van de pijn. Hij zou haar loslaten.

Hij zou haar in de ogen kijken en beseffen dat hij een fout had gemaakt. Want grote steden als Boston zaten vol mannen zoals hij.

Maar ook vol meisjes zoals zij.

Ze kreeg er de kans niet toe.

Hij schreeuwde tegen haar. Zij glimlachte. Misschien lachte ze zelfs. Terwijl haar hoofd nog bonkte en ze de metalige smaak van bloed op haar tong proefde. Toen hield meneer heb-ik-jou-hier-niet-al-eens-eerder-gezien op te bestaan.

Het ene moment was hij er nog. Het volgende moment was hij weg. In zijn plaats zag ze de barman met de indrukwekkende borst. Hij keek erg bezorgd.

‘Gaat het?’ vroeg hij. ‘Heeft hij je pijn gedaan? Heb je hulp nodig? Moet ik de politie bellen?’

Hij bood haar zijn arm. Ze nam hem aan en stapte over het lichaam van meneer heb-ik-jou-hier-niet-al-eens-eerder-gezien, die tegen de grond was geslagen.

‘Hij had je niet op die manier mogen aanraken,’ zei de barman ernstig. Hij leidde haar bij de nieuwsgierige omstanders vandaan. Leidde haar dieper de schaduw in, buiten het bereik van de knipperende lichtjes van de nachtclub.

‘Wees niet ongerust. Ik pas wel op je.’

Ze merkte nu pas dat de barman haar arm iets strakker omklemd hield dan nodig was. En haar niet losliet.

Ze probeerde zich eruit te kletsen. Ook al weet je beter, je doet het van nature. Hé, stoere jongen, waarom die haast? Loop niet zo hard. Je doet me pijn. Maar hij ging uiteraard niet langzamer lopen en er veranderde ook niets aan de klemmende greep boven haar elleboog.

Hij had een rare manier van lopen, hield haar dicht tegen zich aan alsof ze minnaars waren die snel ergens naartoe wilden, en hij hield zijn hoofd schuin naar beneden. Om zijn gezicht in de schaduw te houden, besefte ze. Om herkenning te voorkomen.

Opeens wist ze het. Zijn houding, zijn manier van lopen. Ze had hem al eens eerder gezien. Niet zijn gezicht, niet zijn geaaltrekken, maar de ronding van zijn schouders, de gebogen stand van zijn nek. Drie of vier maanden geleden, in de zomer, op het journaal, een studente van Boston College die ergens iets was gaan drinken en nooit meer was teruggezien. Op de plaatselijke televisiezenders waren de beelden uit de beveiligingscamera, waarop het meisje voor het laatst was gezien, keer op keer uitgezonden. Op die beelden werd het meisje weggeleid door een man die zijn hoofd schuin gebogen hield.

‘Nee,’ fluisterde ze.

Hij liet niet merken of hij het had gehoord. Ze kwamen bij het eind van de straat. Zonder aarzelen trok hij haar naar links, naar een straat die nog donkerder en smaller was en waar het stonk naar urine en vuilnis en dingen die je niet eens een naam wilde geven.

Ze probeerde zich te verzetten, werd nu snel nuchter, probeerde tegen te sribbelen. Met haar vijftig kilo tegen de vijfenegentig van hem haalde dat niet veel uit. Hij trok haar alleen nog iets strakker tegen zich aan, klampte zijn rechterarm rond haar taille, en liep gewoon door.

‘Stop!’ probeerde ze te gillen.

Er kwam geen geluid. Haar stem bleef steken in haar keel. Ze

was buiten adem, haar longen waren te beklemd om te kunnen gillen. In plaats daarvan kwam er alleen een jammerend kreuntje, een geluid zo beschamend dat ze niet eens wilde toegeven dat ze het zelf voortbracht, al wist ze uit ervaring dat het zo moest zijn.

‘Ik heb familie,’ hijgde ze uiteindelijk.

Hij reageerde niet. Nog een straathoek, nog een steeg. Ze dribbelden tussen hoge, bakstenen gebouwen, waar niemand hen kon zien. Ze wist allang niet meer waar ze waren.

‘Stop... alsjeblieft...’ piepte ze. Hij hield zijn arm zo strak rond haar taille dat haar ribben gekneusd werden. Ze moest overgeven. Ze wilde overgeven. Misschien zou hij dat zo afstotelijk vinden dat hij haar liet gaan.

Helaas was dat niet zo. Ze begon te kokhalzen. Een paarse straal vloeistof spoot uit haar mond, bespatte haar voeten en de zijkant van zijn broek. Hij vertrok zijn gezicht en deed in een reflex een stap opzij, maar herstelde zich snel en trok haar weer mee, haar voortslepend aan haar elleboog.

‘Er komt nog meer,’ kreunde ze, en ze struikelde over haar eigen benen, wat hem dwong zijn vaart iets te minderen.

‘Te veel gedronken.’ Zijn stem was gevuld met hoon.

‘Je begrijpt het niet. Je weet niet wie ik ben.’

Hij bleef staan om zijn greep rond haar arm te verstevigen. ‘Je had niet in je eentje naar de bar moeten komen.’

‘Maar ik ben altijd alleen.’

Hij begreep het niet. Of misschien interesseerde het hem niet. Hij staaarde haar aan, met doodse ogen, een uitdrukkingloos gezicht. Toen schoot zijn arm naar voren en stompte hij haar in haar gezicht.

Haar hoofd knikte achterover.

Pijn vlamde door haar wang. Haar ogen vulden zich met tranen.

Een gedachte. Vluchtig. Vaag. Misschien het geheim van hoe

de wereld in elkaar zat. Meteen was die weer verdwenen.

En net zoals meneer heb-ik-jou-hier-niet-al-eens-eerder-gezien hield ze op te bestaan.

Vrijdagavond. Weer een week plat. Ze had dit verdiend.

Hij bracht haar ergens naartoe. Te voet, per auto, ze wist het niet, maar toen ze weer bij bewustzijn kwam bevond ze zich niet meer in een achterafstraatje van Boston, maar was ze ergens waar het donker en vochtig was. De vloer onder haar blote voeten voelde koud aan. Beton. Gebarsten en oneffen. Een kelder, dacht ze, of een garage.

Ze kon wel iets zien. Er kwam voldoende licht binnen door drie kleine ramen hoog in een van de muren. Geen daglicht, maar een zwakke gele gloed. Misschien stond er buiten een straatlantaarn, die voor dit wazige licht zorgde.

Ze maakte van de flauwe gloed gebruik om snel een aantal dingen vast te stellen: haar handen waren vóór haar lichaam gebonden met tiewraps; ze was volkomen naakt; ze was alleen.

Haar hartslag versnelde. Ze had pijn in haar hoofd, ze had kippenvel, en de kans was groot dat ze deze toestand van relatieve veiligheid heel snel zou gaan missen. Wie een vrouw bewusteloos sloeg en al haar kleding verwijderde, was geen man die haar erg lang met rust zou laten. Hij was vermoedelijk bezig voorbereidingen te treffen voor het entertainment dat hij voor de rest van de avond had gepland. Zachtjes neuriënd. Hij zou een thema kiezen waarmee hij zich samen met zijn nieuwe speeltje kon vermaken. Hij voelde zich vast de grootste, geweldigste macho van de stad.

Ze glimlachte toen. Al deed ze het ook ditmaal mechanisch.

Punt één, inventarisering. In een kelder of garage stonden altijd allerlei spullen, want zoals het bekende gezegde luidde: je wist maar nooit waar je het nog eens voor nodig had.

Hij was zo dom geweest haar enkels niet aan elkaar te bin-

den. Niet zo ervaren als hij dacht. Niet zo pienter als hij zich straks zou wensen. Mensen zagen wat ze wilden zien. Zij was op het verkeerde been gezet door zijn brede borst. Hij had haar ongetwijfeld ingeschat als een gewillig blondje. Nu zouden ze allebei voor verrassingen komen te staan.

Er stond een stevige werkbank. Ze tastte met haar gebonden handen de houten oppervlakte af. Ontdekte een grote, metalen bankschroef op het uiteinde ervan. Ging snel door, hoopvol op zoek naar gereedschap. Nee, zo dom was hij nou ook weer niet, en zo'n geluk had zij niet.

Geen rondslingerende scherpe voorwerpen, knijptangen of hamers. Ze tastte de wanden af, struikelde bijna over een metalen emmer, greep hem snel voordat hij zou omvallen. Het was nergens voor nodig de man te laten weten dat ze weer bij bewustzijn was. Toen het deksel er weer op lag en haar zenuwen waren bedaard, ging ze door.

In de emmer zat een gevulde plastic vuilniszak. Ze liet die voorlopig voor wat hij was en tastte de resterende wanden af. Ze vond een aantal lege benzineblikken en twee plastic jerrycans. Naar de geur te oordelen zat er in de ene ruitenwisser-vloeistof en in de andere antivries. Een garage dus. En omdat ze in Boston waren, stond de garage vermoedelijk los van het huis, wat de barman een grotere mate van privacy bood.

Ze dacht met opzet niet na over wat er ging gebeuren, waar een man als hij een dergelijke mate van privacy voor nodig had. Ze liet zich ook niet van de wijs brengen door het feit dat de vloer in de achterste hoek van de garage erg kleverig was, noch door de geur die ze nu toch echt niet meer kon negeren. Een geur die gelijk was aan de smaak van bloed op haar tong.

Ze pakte de jerrycan antivries en zette hem op de werkbank. Zijn eerste fout. Eén punt voor haar.

Ze ontdekte een schop die tegen de muur stond. Met hernieuwde energie drukte ze de tiewraps tegen het blad en

schuurde ze zo snel ze kon heen en weer. Na een paar minuten zat ze te hijgen en prikte zweet in haar gezwollen oog. En te oordelen naar het gevoel van de tiewraps had het niets uitgethaald. De rand van de schop was te bot of het plastic te sterk. Ze probeerde het nog even, maar zag zich toen genoodzaakt het op te geven.

Tiewraps waren sterk. Ze had eerlijk gezegd liever metalen boeien gehad, maar gelukkig had hij haar handen niet op haar rug bijeengebonden, waardoor ze ze in elk geval kon gebruiken, en had hij het stripje niet zo strak aangetrokken dat er geen gevoel meer in haar vingertoppen zat.

Ze kon lopen en ze kon haar armen bewegen.

Ze bleef doodstil staan en voelde de leegte, zelfs hier. Donker. Sussend. Stil.

Alleen zijn in een volle ruimte, dacht ze, en een ogenblik wiegde haar lichaam heen en weer, luisterend naar muziek die alleen zij kon horen.

Toen maande ze zichzelf dat ze moest opschieten. De vuilniszak. Het was tijd.

Met haar vingers scheurde ze het dunne plastic open. Een walgelijke stank sloeg haar in het gezicht. Verrot voedsel, verrot vlees, en nog ergere dingen. Ze kokhalsde, voelde tranen in haar ogen opwellen, slikte de opkomende gal terug. Vooruit, laat je niet kennen. Ze stak haar vingers in het papperige afval dat ze wel kon voelen maar niet kon zien. Papieren handdoeken. Dotjes natte dingen. Bakjes van afhaaleten. Dat hij thuis had opgegeten of had meegenomen hiernaartoe – om het met zijn slachtoffer te delen of zelf op te peuzelen als hij even een pauze hield? Halverwege de zak voelde ze een nieuwe laag rottende troep, die plantaardiger rook dan de eerste. Haar vingers werkten snel. Verdroogde bloemblaadjes. Slijmerige groene stelen. Een afgedankt boeket. Gaf hij zijn speeltjes niet alleen voedsel maar ook cadeautjes?

Het was eerder een list die hij gebruikte om een nietsvermoedend slachtoffer in de val te lokken. Het bracht haar op een idee: een bos bloemen wilde zeggen...

Haar gebonden handen werkten nu snel. Zonken in de stinkende massa. Ploegden doelbewust door ranzig Chinees voedsel en kleverige saus. Duwden lege koffiebekertjes en slijmerige boeketten opzij. Plastic, ze zocht naar een dun, plastic pakketje. Klein en vierkant, met scherpe randjes...

Beng.

De dreun klonk achter haar. De dreun van een hand, van een voet, tegen de metalen garagedeur. Onwillekeurig verstijfde ze. Naakt. Huiverend. Tot haar ellebogen in het afval. Met gespitste oren toen hij met een tweede dreun zijn komst aankondigde.

Hij wilde haar laten weten dat hij eraan kwam. Hij wilde haar zien bibberen, angstig, ineengedoken, vrezend voor het ergste. Zo'n soort man was hij.

Ze glimlachte.

En ditmaal deed ze het niet mechanisch. Ditmaal keek ze tevreden. Want nu, in haar rechterhand, had ze het: het zakje snijbloemenvoedsel dat je altijd bij een bos bloemen kreeg, en dat precies was wat ze nodig had.

Ze had niet tegen hem gelogen. Hij wist niet wie ze was. Dat was zijn eerste en zou nu zijn laatste fout zijn.

Achter haar ging de garagedeur langzaam omhoog, met kleine schokjes. Door het zo traag mogelijk te doen, dacht hij de spanning te kunnen opvoeren.

Ze mocht niet treuzelen. Er was geen tijd voor zorgvuldige planning. Ze hield het zakje tussen haar handpalmen en greep de bijna lege jerrycan antivries. Ze liep snel over de gebarsten betonnen vloer en drukte zich onder de rij ramen tegen de muur. De gele gloed viel boven haar hoofd naar binnen en zette het midden van de ruimte in een wazig licht terwijl zij in het donker stond.

Garagedeur. Voor een kwart open. Een derde. De helft.

Ze legde het zakje neer. Zette de jerrycan met antivries tussen haar voeten en gebruikte beide handen om de kindveilige dop naar beneden te drukken en los te draaien. De plastic dop viel op de vloer, maar het geratel van de metalen roldeur overstemde het geluid.

Voor twee derde open. Driekwart. Zo ver geopend dat een volwassen man er met gemak onderdoor kon.

Ze klemde de jerrycan tussen haar voeten. Dwong zichzelf de tijd te nemen om het zakje te schudden zodat de kristallen naar beneden zakten. Om haar plan te laten slagen, mocht ze niets verspillen.

Hij kwam binnen.

De barman met de indrukwekkende borst. Zijn overhemd had hij alvast uitgetrokken. Zijn spieren bewogen in het maanlicht. Een schitterend exemplaar van het menselijk ras.

Ze zou zich schuldig moeten voelen over wat ze op het punt stond te doen.

Maar ze voelde zich niet schuldig.

Ze liep naar voren, naar de flauwe poel van licht. Haar naaktheid geheel onthuld. Haar polsen duidelijk nog geboeid.

Hij glimlachte. Zijn rechterhand ging al naar de broekband van zijn spijkerbroek.

‘Je weet niet wie ik ben,’ zei ze op heldere toon.

Hij bleef staan, bekeek haar onderzoekend, alsof ze hem een moeilijke wiskundesom had voorgelegd.

Toen... de barman liep op haar af.

Ze scheurde het zakje open, deed drie stappen naar voren en gooide de inhoud in zijn gezicht.

Hij deinsde achteruit, hoestend en met zijn ogen knippend toen het snijbloemenvoedsel in zijn ogen, neus en mond drong.

‘Wat...?’

Ze greep de geopende jerrycan met antivries, liet de inhoud driemaal in de rondte draaien en...

De tijd stond stil. Een hartslag lang. Hij keek naar haar. Staarde haar aan. Op dat moment zagen ze elkaar eindelijk. Geen gespierde barman. Geen dom blondje. Een donker hart tegen een verloren ziel.

Ze gooide de antivries in zijn gezicht. Sproeide het over zijn naakte huid en over de korreltjes kaliumpermanganaat die daaraan waren blijven kleven.

Weer stond de tijd stil. Toen...

De eerste sliertjes rook. Ze stegen op uit zijn haar. Van zijn wangen. Zijn wimpers. De man bracht zijn handen naar zijn gezicht.

Toen deed de basale scheikunde zijn werk en vatte de huid van de barman vlam.

Hij gilde. Hij rende weg. Hij sloeg op zijn gezicht alsof dat iets zou uitmaken. Hij deed allesbehalve stoppen, op de grond gaan liggen en heen en weer rollen, gegrepen als hij was door paniek.

Ze bleef staan. Verroerde geen vin. Zei geen woord. Keek toe tot hij neerstortte als een rokende toorts. Andere geluiden drongen door. De roepende stemmen van burens ergens in het donker. Die wilden weten wat er aan de hand was. Sirenes in de verte, omdat een van de slimsten onder hen de politie had gebeld.

Ze liep naar voren. Keek neer op wat er over was van de ander, keek naar de rooksliertjes die nog opstegen van zijn zwartgeblakerde huid.

Vrijdagavond, dacht ze. Ze had dit verdiend.

HOOFDSTUK 3

‘Wie is ze?’

‘Geen idee. Die buurman daar, Kyle Petrakis, zag haar bij het lijk staan. Poedelnaakt, met geboeide handen en een dichtgeslagen oog.’

‘Heeft ze dit dan met geboeide handen gedaan?’ Rechercheur D.D. Warren hurkte bij de geblakerde overblijfselen van het... slachtoffer? De dader? De jonge man lag ineengedoken, bijna in een foetushouding, met zijn handen voor zijn gezicht geslagen. Een verdedigende houding waarmee hij, te oordelen naar de mate van verbranding van zijn hoofd, schouders en gezicht, te laat was geweest.

‘Chemisch vuur,’ zei de derde rechercheur. ‘Als je kaliumpermanganaat met antivries mengt, krijg je dit.’

D.D. negeerde de derde rechercheur en keek op naar Phil. ‘Wat weten we?’

Haar voormalige teamgenoot somde de gegevens op. ‘Het huis is eigendom van Allen en Joyce Goulding, een echtpaar op leeftijd dat de winter doorbrengt in Florida. Hun jongste zoon, de achtentwintigjarige Devon Goulding, woont hier. Hij traint overdag als bodybuilder en werkt ’s avonds als barman.’

‘Is dit hem?’ D.D. wees naar het lijk.

‘Dat zullen de vingerafdrukken moeten uitwijzen.’

D.D. trok een zuinig mondje, ademde daardoor per ongeluk door haar neus en trok een vies gezicht. ‘En waar is het tot feeks ontloopte slachtoffer?’

‘Ze zit in een van de patrouilleauto’s. Ze weigert medische hulp en wacht op de FBI. Die heeft ze zelf gebeld.’

‘Wat zeg je nou?’ D.D. kwam overeind en vroeg scherp: ‘Heeft zij de FBI uitgenodigd voor dit feestje? Wie is die vrouw?’

Rechercheur nummer drie beantwoordde de vraag: ‘Ze heeft niet alleen de FBI gebeld, maar om dr. Samuel Keynes gevraagd. Ze wist het doorkiesnummer uit haar hoofd.’ En het nieuwste lid van de recherche van Boston voegde er quasiachteloos aan toe: ‘Willen jullie dit trouwens nog steeds een feestje noemen? Is het niet meer een barbecue?’

D.D. liep weg. Ze draaide zich op haar hakken om, liet het lijk voor wat het was en verliet de garage. In haar nieuwe rol van supervisor kon ze zich dat veroorloven. Of misschien deed ze het vanwege haar huidige classificatie in de categorie ‘beperkte dienst’.

Dat rechercheur nummer drie nu bij D.D.’s voormalige team hoorde – een team waar D.D. niet langer deel van uitmaakte vanwege haar blessure – was nog geen reden om de vijfendertigjarige nieuweling met de nek aan te kijken. Nee, het was de naam van de vrouw die D.D. tegen de borst stuitte. Carol. Carol Manley maar liefst. Een naam voor een verzekeringsagent. Of een voetbalmoeder. Niet voor een politieagent. Een zichzelf respecterende rechercheur kon niet Carol heten.

En een zichzelf respecterende rechercheur en supervisor zou zich niet druk moeten maken over de naam van het nieuwe teamlid, en niet zo kleinzielig moeten zijn het haar kwalijk te nemen dat ze zo heette. Nee, dat zou ze niet moeten doen.

Een jaar geleden had D.D. zich geen zorgen gemaakt over vrouwen die Carol heetten. Noch over de toekomst van hun driekoppige team. Noch over haar eigen positie op de afdeling Recherche van het politiekorps van Boston. Ze had zich alleen maar bekommerd om de onderzoeken, waar ze mee opstond en mee naar bed ging, en waar ze met volle teugen van genoot. Tot

ze op een avond naar een plaats delict was teruggekeerd om nog een kijkje te nemen en de zich daar nog ophoudende moordenaar verraste. Seconden later viel ze van de trap en liep ze een avulsie op aan haar linkerarm. Daarna kon ze haar pistool niet meer heffen. En haar zoontje niet meer optillen.

Zes maanden had D.D. thuisgezeten, terwijl ze haar wonden likte en zich zorgen maakte over haar toekomst. Ze was bijna gek geworden. Maar langzaam maar zeker, zoals Russ, haar fysiotherapeut, had beloofd, begon hun harde werk vruchten af te werpen. Op een dag kon ze haar schouder weer ophalen en een poosje daarna kon ze heel voorzichtig haar arm weer omhoog doen.

Ze had haar spierkracht nog niet terug. Ze kon met haar arm nog lang niet alles doen. Ze kon bijvoorbeeld nog steeds niet beide armen heffen om een schietpositie in te nemen. Maar de pijn was nu draaglijk, ze ging vooruit en verkeerde verder in uitstekende gezondheid. Dat was bij elkaar voldoende om de hoge pieten ervan te overtuigen dat ze haar konden laten terugkeren. In beperkte dienst. Dat hield in dat ze nu meer tijd besteedde aan toezicht op het werk in haar hoedanigheid van brigadier dan aan het daadwerkelijk plegen van onderzoeken in haar hoedanigheid van rechercheur, maar ze bleef tegen zichzelf zeggen dat dit beter was dan niks. Werk was werk en nu hield ze zich in elk geval weer bezig met het oplossen van misdaden.

Ze ging nog steeds driemaal in de week naar ergotherapie, waar ze niet met haar pistool maar met een gewicht oefende op het openen van haar holster en het trekken van haar wapen, bewegingen die ze eindeloos herhaalde. Ze was ook vaak op de schietbaan te vinden, waar ze met één hand schoot. Minder nauwkeurig dan ze gewend was. Niet zoals het moest volgens de voorschriften van het Boston PD. Maar ze moest érgens beginnen. Anders zouden Phil en Neil, twee van de beste recher-